

Maria Pallarès Sans

familia@mariapallares.org

Casament Lorca, dissabte, 27 de setembre de 2008

Paraules - Celebració

Bona nit,

Una cèlebre frase de l'escriptor francès Victor Hugo diu: "la Felicitat suprema a la vida és tenir la convicció que ens estimem pel que som, o millor dit, malgrat el que som".

Crec que aquestes paraules poden expressar molt bé com ens sentim la Maria i jo d'afortunats per poder celebrar avui el nostre casament, inici d'una etapa nova, que es presenta molt il·lusionadora a la vegada que significa un major compromís encara en la nostra relació.

Aquesta etapa que avui iniciem és un pas de continuïtat en la nostra relació. Si fins ahir mateix, quan celebràvem els 10 anys de nuviatge, ja ens semblava acaronar el pas de ser "nuvis" a convertir-nos en "esposos", avui el nostre casament és una realitat que ens fa mirar l'un a l'altre amb estimació, respecte i admiració. Però també ens sentim reconfortats per haver arribat aquest dia superant els obstacles que han anat sortint al llarg del camí.

Lluny de pretendre "tirar-nos flors" o d'aprofitar per enaltir l'amor que sento envers qui aquesta tarda a l'església de Santiago ha passat a ser la meva esposa, Maria i jo us volem agrair sincerament la vostra presència avui aquí. Un dels aspectes que fan tan especial el dia d'avui és l'ocasió de reunir a persones tan estimades, procedents d'indrets llunyans i propers, diferents i semblants alhora. Vosaltres formeu part de la nostra vida, del nostre "paisanatge" amb vincles, escenaris i complicitats diferents, però que ens demostreu una gran estima i compromís amb nosaltres. Tingueu ben present que la Maria i jo hem arribat a l'altar embolcallats amb la vostra estima i respecte i esperonats per la vostra comprensió. I quina millor manera per poder passar una estona agradable que fer-vos còmplices de la nostra felicitat i manifestar-vos així que estem decidits a seguir comptant amb el vostre suport i nosaltres esperem correspondre-us.

Per altra part, si recordeu la tarja de la invitació a l'enllaç, dèiem "si Déu vol" i és oportú destacar que Déu ha intervingut perquè ens pugéssim casar la Maria i un servidor. Don Eduardo, el rector, pot de manera especial rebre aquest agraïment i traslladar-lo, o elevar-lo, si se'm permet el joc fàcil, per haver-nos beneït.

Per concloure, de manera molt especial, Maria i jo, volem dedicar un recordatori per a les persones que, sense estar aquí físicament, ens acompanyen i les sentim molt a prop. En concret, a la meva germana Maria, li estem molt agraïts la meva dona i jo per ser un referent, pel seu amor incondicional i la seva immensa tendresa. Fa cinc anys, a la boda de la Maria i Ignasi, ells ens varen regalar a la Maria i a mi una figureta de nuvis que conservem i que durant tot aquest temps m'ha recordat el compromís i la promesa que aquell dia tan especial esva quallar i amb la que ens donaven un relleu que venia de les millors mans...

Així, doncs, Maria moltes gràcies també a tu per estar allà i per estar aquí sempre....

Josep M. Pallarès Sans